

**F. K. Madsen:** Det ærede Medlem Hr. Korsgaard holdt forleden en meget lang Tale, der, saa vidt jeg lagde Mærke til det, varede 2½ Time. I den Tale berørte han særlig Lockouten, og der var det mærkelige i det ærede Medlems Tale, at den udelukkende drejede sig om Arbejderne, som om det var dem, der var Skyld i Lockouten. Det ærede Medlem nævnte ikke et eneste Øjeblik, at det var Arbejdsgiverforeningen, der var Skyld i Lockouten, det var, som om det udelukkende var de organiserede Arbejdere, der havde truffet Beslutning om Lockouten; man betragtede den nærmest som en Strejke. Det synes mig, at en saadan Udtalelse fra det ærede Medlem ikke skal gaa upaatakt hen; jeg vil i hvert Tilfælde have Lov at fastslaa, at det var en Lockout, og at denne Lockout skyldtes Arbejdsgiverforeningen.

Det ærede Medlem betegnede det som en meget ødelæggende økonomisk Situation for vort Land, og deri har det ærede Medlem Ret. Det var selvfølgelig en forfærdelig Historie for vort Land at komme ud i saadan en Konflikt, og jeg vil gerne tilføje for mit eget Vedkommende, at jeg ikke vil haabe, at vi nogen Sinde mere skal faa en saa ødelæggende Konflikt som den, vi havde i Foraaret. Jeg vil imidlertid gerne fremhæve, at allerede Aaret i Forvejen havde Arbejdsgiverforeningen truffet Beslutning om, at alle Opsigelserne skulde komme for 1. Februar; Arbejdsgiverforeningen havde paa sin Generalforsamling planlagt dette, og kort efter vedtog Arbejdsgiverforeningens Hovedbestyrelse ogsaa, at denne Lockout skulde træde i Kraft. Og det skete ogsaa; Lockouten traadte i Kraft den 18. Marts, og 5 Uger efter omfattede den ikke mindre end 82 000 Arbejdere, som tilhørte de samvirkende Fagforbund, og desforuden 8 000—10 000 Arbejdere, som stod udenfor de samvirkende Fagforbund. Men forinden Lockouten traadte i Kraft, var der sket Henvendelse til Arbejdsgiverforeningen fra vor nuværende Statsminister om at søge at undgaa denne store Arbejdskonflikt. Man har her fra denne Talerstol bebrejdet den højtærede Statsminister, at han ikke greb ind, men det gjorde netop den højtærede Statsminister; til Trods for, at vi har en Forligsinstitution, hvis Opgave det er at søge at afværge Konflikter, gjorde Statsministeren dog et Forsøg derpaa, og det skete ved en Henvendelse fra selve Kongen. I et Statsraadmøde bad Kongen Statsministeren om at gøre, hvad der stod i hans Magt, for at forhindre Lockouten, og Statsministeren henvendte sig da først til Arbejdsgiverforeningen for at bevæge den til

at udsætte Lockouten og bad ogsaa Dansk Arbejdsmandsforbund om at udsætte Strejken. Men medens Dansk Arbejdsmandsforbund var villigt til at udsætte de varslede Strejker, viste Arbejdsgiverforeningen, at den ikke var til Sinds at ville udsætte Lockouten. Dansk Arbejdsmandsforbund forlangte blot Tid til først at indkalde en Kongres for at drøfte Situationen; Forbundets Forretningsudvalg havde ikke Ret til at aflyse de varslede Strejker, forinden det havde hørt Kongressen, men Statsministeren bad da Dansk Arbejdsmandsforbund om at gøre det saa hurtigt som muligt, og dette lovede man. Men Arbejdsgiverforeningen svarede ubetinget nej, og kort efter fik vi den store Lockout. Saaledes er det virkelige Forhold, saaledes er det gaaet til.

I det Foredrag, det ærede Medlem Hr. Korsgaard holdt, udtalte han, at det var ganske urimelige Lønninger, der krævedes; saaledes havde Arbejds mændene i Jernindustrien krævet 22 Ø. pr. Time i Løntillæg. Ja, det er ganske rigtigt, men naar man saa hører, at Lønnen den Gang var 49 Kr. 44 Ø. pr. Uge, og at de 22 Ø., der krævedes i Tillæg, kun vilde bevirke, at de fik en Løn af 60 Kr. pr. Uge, tror jeg dog nok, enhver vil give mig Ret i, at det var en meget ringe Løn, der forlangtes, og jeg tror ikke, mange vil paastaa, at man vil kunne eksistere paa en nogenlunde ordentlig Maade for denne Løn med de Priser, der er paa alle Varer. Saaledes er det rette Forhold, men det synes, som om det fuldstændig er undgaaet det ærede Medlems Opmærksomhed, da han holdt sin lange Tale om Lockouten og lagde hele Skylden for denne over paa Arbejderne. Jeg vil ogsaa gerne gøre opmærksom paa, at da Forligsmanden traadte i Virksomhed, vedtog de samvirkende Fagforbund enstemmigt hans Forslag, medens Arbejdsgiverforeningen forkastede det, og selv efter at det var ændret, blev det vedtaget af de samvirkende Fagforbund, kun Arbejdsmandsforbundet og Smedeforbundet forkastede det, fordi Jernindustrien nægtede at give de 3 pCts Tillæg, som Pristallet berettigede til. Lockouten blev da iværksat imod 70 000 Arbejdere, hvis Overenskomster var i den skønneste Orden. Det er nemlig det, man skal lægge Mærke til ved denne store økonomiske Kamp, at over 70 000 Arbejdere havde deres Overenskomster i Orden, men det tog Arbejdsgiverforeningen intet som helst Hensyn til. Og trods Overfaldene advarede de samvirkende Fagforbund i et Manifest imod at udvide Kampen til at vende sig mod